

РЕШЕНИЕ

№ 6797

гр. София, 18.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав,
в публично заседание на 10.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **11055** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - 178 АПК. вр. с чл.10, ал.6 от Закона за семейните помощи за деца /ЗСПД/

Образувано е по жалба на И. Х. М. – гражданка на С. с предоставен хуманитарен статут, чрез адв. Г. В. БХК срещу Заповед №ЗСПД/Д-С-КС/5467/20.10.2020г., издадена от Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – К. село, с която ѝ е отказана месечна помощ за деца, за децата ѝ М. –К. А. Х. и Д.. Х. А..

В жалбата се твърди, че оспореният акт е незаконосъобразен, тъй като същият противоречи на материалния закон. Излага се становище, че статутът, който притежават И. Х. М. и двете ѝ деца е равносilen на постоянно пребиваващи в страната чужденци. Излагат се доводи, че обжалваната заповед е в пряко противоречие с нормите на Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила и е в пряко нарушение на Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13.12.2011г.

В съдебното заседание жалбоподателката се представлява от адв. Ж.. Моли жалбата

да бъде уважена по подробно посочените в нея съображения.

Ответникът – Директорът на дирекция „Социално подпомагане“- К. село редовно призован, не изпраща представител.

СГП не взема становище по спора.

Административен съд София - град, III АО, 60 с-в след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заявление-декларация №№ЗСПД/Д-С-КС-5467/07.10.2020г./л.11 от делото/ И. Х. М. е кандидаствала пред Директора на дирекция СП - район К. село за отпускане на месечни помощи по чл.7 от Закона за семейните помощи за деца /ЗСПД/ за отглеждане на двете си деца М. –К. А. Х. и Д.. Х. А.. Посочени са ЕГН на децата, всички членове на семейството, включително бащата са граждани на С. с предоставен хуманитарен статут в РБългария. Към молбата са приложени Удостоверение от 15.09.2020г. за получения доход от бащата А. Х. през последните 12 месеца както и два броя служебни бележки за поставени имунизации на децата по имунизационния календар на РБ.

С оспорената Заповед №ЗСПД/Д-С-КС/5467/20.10.2020г., издадена от Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – К. село

на жалбоподателката е отказано отпускането на семейни помощи за деца по чл.7 от ЗСПД. Като мотиви за отказ, административният орган е посочил, че семейството не отговаря на условията на чл.3, ал.5 от ЗСПД, всички членове са с гражданство Сирийска Арабска Република и са с предоставен хуманитарен статут с постоянно пребиваване в Р България, като получаването на семейни помощи за деца на основание чл.7 от ЗСПД не е предвидено в специален закон или в международен договор, по който РБългария е страна.

При така установените факти, Административен съд София – град, III-то АО 60 с-в, обосновава следните правни изводи:

Заповедта е връчена на жалбоподателката на 22.10.2020г., а жалбата против нея, депозирана на 04.11.2020г. Следователно жалбата е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна и в срок, срещу подлежащ на обжалване валиден административен акт.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Съобразно чл. 10, ал.4 от ЗСПД във връзка с чл. 10, ал. 5 от ЗСПД, отпускането на семейни помощи за деца или отказа за отпускането им се извършва със заповед на Директора на Дирекция "Социално подпомагане" или упълномощено от него лице. Процесният административен акт е издаден от компетентен орган, в рамките на предоставените му правомощията.

Съгласно разпоредбата на чл. 2, ал.1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/ чужденец по смисъла на този закон е всяко лице, което не е български гражданин. Във връзка с изложеното, нормата на чл. 32, ал.2 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/ предвижда, че чужденец с предоставен хуманитарен статут има правата и задълженията на чужденец с разрешено постоянно пребиваване в Република България. От данните по делото се констатира, че жалбоподателката и децата ѝ са със сирийско гражданско и притежават положението на чужденец с хуманитарен статут. Следователно могат да се ползват от правата и задълженията на чужденец с разрешено постоянно пребиваване на територията на страната. С оглед на изложеното, в чл. 26, ал.1 от Конституцията на Република България и чл. 3, ал. 1 от ЗЧРБ е регламентирано, че чужденците, които пребивават в страната, имат всички права и задължения според Конституцията, българските закони и ратифицираните международни договори, с изключение на тези, за които се изисква българско гражданство. От събраните по делото доказателства настоящият състав намира, че жалбоподателката фактически постоянно пребивава и отглежда децата си в Република България като правното основание на пребиваването е предоставеният им хуманитарен статут.

В настоящия казус мотивът послужил за отказ при отпускането на помощите за децата на жалбоподателката е становището на административния орган относно това, че същата не отговоря на нормативните изисквания в чл.3 от ЗСПД. Съгласно приложимата към случая разпоредба на чл.3, т.5 от ЗСПД, законодателят е въвел ограничение в кръга на лицата, които имат право на семейни помощи. В случая това са: бременните жени - чужди граждани, и семействата на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната, ако получаването на такива помощи е предвидено в друг закон или в международен договор, по който Република България е страна.

Съдът намира, че цитираната горе норма предвидена в българското законодателство не е съобразена с разпоредбата на чл.28 § 1 на Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила, съгласно която държавите членки полагат грижи получилият статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила да получават в държавата членка, която им е предоставила статута, необходимото социално подпомагане, равностойно на предвиденото за гражданите на тази държава-членка и Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила. Следователно налице е противоречие на националните норми с нормите на Директива 2011/95/ЕС и Директива 2004/83/ЕО. България като държава членка в тази връзка е обвързана по отношение на резултата, който трябва да бъде постигнат с посочения акт, а именно получаване на необходимото социално подпомагане, което да е равностойно на предвиденото за гражданите на държавата членка. В т. 45 от

Преамбюла на Директива 2011/95/ЕС е прието, че с цел да се избегнат социални трудности, е уместно на лицата, на които е предоставена международна закрила, да се осигури адекватна социална помощ и средства за издръжка, без дискриминация в контекста на социалното подпомагане. По отношение на социалното подпомагане, условията и редът за предоставяне на основни обезщетения на лицата, на които е предоставен статут на субсидиарна закрила, същите следва да се определят от националното право. Възможността за ограничаване на това подпомагане до основните обезщетения трябва да се разбира в смисъл, че обхваща най-малко минимален гарантиран доход за съответното лице, помощи в случай на заболяване или бременност и семейни помощи за деца, доколкото такива обезщетения се предоставят на гражданите съгласно националното право.

Безспорно по делото е установено, че жалбоподателката и децата ѝ са с предоставен хуманитарен статут. Разпоредбата на чл. 3, т. 5 ЗСПД не урежда хипотеза при предоставен хуманитарен статут, но предвижда права за чужденци на реципрочна основа, ако това е уредно в международен договор или в друг закон. Именно по силата на друг закон - Закон за убежището и бежанците, съгласно чл.32, ал.2 от същия - чужденец с предоставен хуманитарен статут има правата и задълженията на чужденец с разрешено постоянно пребиваване в Република България. Следователно И. Х. М. децата ѝ М. –К. А. Х. и Д.. Х. А. притежават статут равносилен на постоянно пребиващи в страната чужденци.

По делото не е спорно, че няма международен договор между България и С., който да урежда на реципрочна основа отпускането на семейни помощи, но предвид въоръжения конфликт в Близкия изток, обективно се минимизира възможността за подобно договаряне. В ЗУБ като специален закон, не се съдържат ограничения относно правата предоставяни от социалната система освен предвидените със закон. Няма ограничение в правата на чужденците с хуманитарен статут в чл. 2, ал. б от ЗСП и няма уредба по отношение на тези лица в чл. 3, т. 5 от ЗСПД. Настоящият състав споделя становището, че цитираната по-горе в делото разпоредба на чл.3, т.5 от ЗСПД не сочи изчерпателно субектите, които имат право на семейни помощи, поради което и не може да се направи извод, че нормата е забранителна като още следва да се отчете, че същата препраща към друг закон или международен договор, по който Република България е страна. /В този смисъл Решение № 13461/10.12.2015г по адм. дело № 6027/2015г на ВАС VI отделение/.

Съгласно чл. 29, § 1 от Директива 2011/95/ЕС, държавите членки гарантират на лицата, на които е предоставена международна закрила, получаването в държавата членка, която им е предоставила такава закрила, на необходимите социални грижи, както е предвидено за гражданите им като заедно с това в чл.29, § 2 от Директивата, се установява възможност чрез дерогация от общото правило на § 1, държавите членки да могат да ограничат социалните помощи, предоставени на лицата, на които е предоставен статут на субсидиарна закрила, до основните обезщетения, които се предоставят на същото равнище и при същите условия, както за гражданите им. Действително възможността за рестрикции във връзка с равното третиране при социалните помощи се отнася до лицата, на които е предоставена субсидиарна закрила, но не се установява Република България да е заявила подобна дерогация на

правилото по §1, от чл. 29 от Директивата. Същевременно по аргументи изведени от т.45 от преамбюла на Директива 2011/95/ЕС, семейните помощи за деца са сред основните обезщетения, за които не е предвидена възможност същите да се ограничават по отношение на лицата, на които е предоставена международна закрила. След като България не е ограничила предоставянето на социални помощи на лицата, на които е предоставен хуманитарен статут само до основните обезщетения, то с издадената заповед ограничаването на желаната помощ е недопустимо.

Въведеното от законодателя ограничение в разпоредбата на чл. 3, т. 5 от ЗСПД не следва да се прилага и по силата на чл. 27, т. 3 от Конвенцията на ООН за правата на детето, според който държавите страни по Конвенцията, в съответствие с националните условия и в рамките на своите възможности, предприемат необходимите мерки с цел да подпомагат родителите и другите лица, отговорни за детето, да осъществяват това право и в случай на нужда предоставят материална помощ и програми за подпомагане, особено по отношение на изхранването, облеклото и жилището. Конвенцията е ратифицирана с решение на Великото народно събрание, в сила за страната ни от 03.07.1991 г. и съгласно чл. 5, ал. 4 от Конституцията на Република България, международните договори, ратифицирани по конституционен ред, обнародвани и влезли в сила, са част от вътрешното право на страната, като имат предимство пред нормите на вътрешното законодателство, които им противоречат.

Предвид гореизложеното настоящият състав намира, че националната правна уредба, предвиждаща изключване от възможността за предоставяне на семейните помощи за деца на чужденци, пребиваващи и отглеждащи децата си на територията на Р.България с хуманитарен статут, съгласно разпоредбата на чл. 3, т.5 от ЗСПД, противоречи на Общностното право и следва да бъде оставена неприложена. Следователно постановеният отказ за отпускане на желаната помощ по чл. 7, ал.1 от ЗСПД е в нарушение на нормите на Директива 2011/95/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011г. Заповедта следва да се отмени като незаконосъобразна и преписката да се върне на административния орган за ново произнасяне, при съобразяване с дадените по-горе указания по прилагане на закона.

Разноски не се претендират от страните, поради което съдът не дължи произнасяне.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 АПК Административен съд София - град, 60 състав:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на И. Х. М. – гражданка на С. с предоставен хуманитарен статут, чрез адв. Г. В. БХК Заповед №ЗСПД/Д-С-КС/5467/20.10.2020г., издадена от Директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – К. село, с която ѝ е отказана

месечна помощ за деца, за децата й М. –К. А. Х. и Д.. Х. А..

ВРЪЩА преписката на директора на Дирекция „Социално подпомагане”- район К. село за ново произнасяне при съобразяване с мотивите, изложени в настоящето решение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.10 ал.6 от ЗСПД.

СЪДИЯ: